

En Siri estava molt pendent de l'hora, concentrat en cada segon que passava. Mentre es mirava el despertador que hi havia a terra, al costat del matalàs, la minutera va marcar les 10.54. S'havia posat gelós quan a la seva germana gran, al principi d'estar malalta, li havien regalat aquell rellotge amb un príncep i una princesa rossos i vestits de coloraines pintats al davant. La seva mare, la Napa, l'havia comprat uns dies abans en una parada del mercat i li havia dit:

—Això animarà la teva germana; potser es posarà millor i tot.

Ell va fer que sí de bona gana, però tot i que entenia que la seva germana no es trobava bé, no veia

pas com podia fer-la sentir millor, un rellotge. Ara ja no n'estava de gelós. Només volia que les agulles del rellotge anessin més ràpid. Faltaven sis minuts per a les onze i la mare encara no era a casa. Havia dit que tornaria abans de migdia. Encara faltava tota una hora; tota una vida.

La Napa li havia dit que anava a l'hospital a buscar un metge o una infermera que poguessin ajudar-la. Els havia trucat un parell de dies abans i li havien dit que hi portés la Pi Nit per examinar-la bé i tractar-la. Però li era impossible; ella no tenia temps i la Pi Nit amb prou feines es podia moure del llit. Al principi havia pensat que només tenia una «grip» i prou, i que al cap de poc la seva filla es posaria bona. Però havia empitjorat molt de pressa. S'havia queixat tota la nit i abans que sortís el sol li havia pujat la febre; era evident que es trobava molt malament. El paracetamol no li estava fent gens d'efecte.

Vivien tots tres en una barraca de fusta amb la teulada de xapa ondulada, en un carreró estret de la zona del port. El seu pare, borratxo i jugador, els havia deixat poc després que nasqués en Siri i se n'havia tornat al nord, sense donar cap explicació. No n'havien tingut notícies des de llavors. Se sabia que devia diners a la màfia local; potser per això havia marxat d'aquella manera tan escopetejada i els havia abandonat a la seva sort. No tenien més parents. Els veïns sempre havien estat amables i els havien ajudat, però just aquell dia —un dimecres— tothom era a la feina, guanyant-se la vida a la ciutat. La Napa també hi hauria d'haver anat. Era dona de fer feines en un dels grans hotels del centre. Però quan els havia explicat la situació, els seus caps se n'havien fet el càrrec i li havien concedit un dia lliure per motius familiars. Com que era abril i a l'escola feien les vacances de l'estació seca, tenia en Siri allà per ajudar-la.

—Quina sort que siguis a casa avui; no sé què hauria fet sense tu —digué la seva mare—. Vés-li passant una tovallola humida mentre sóc fora, que no li pugui la febre. Cuida-la bé.

Semblava desesperada. Era demanar-li massa a un nen de deu anys. No el volia deixar sol amb la seva germana, però no tenia cap més opció.

Faltaven sis minuts per a les onze. En Siri resa-va perquè la mare tornés abans d'hora i portés un metge amb medicines per curar la Pi Nit. El terme específic que feien servir per a la malaltia que patia era «febre hemorràgica». Anys més tard, estudiant anglès, va saber que es deia «febre hemorràgica del dengue». Molta gent la patí després de les inundacions que van castigar Bangkok. Els tolls d'aigua que quedaven eren un brou de cultiu perfecte per als mosquits portadors de la malaltia, sobretot als suburbis on vivien.

Per la petita finestra de la sala d'estar, travessant l'aire, va entrar la veu familiar de l'ocell de la Minah, la seva veïna, fent veure que estava enfadat.

—Casun tot! —va cridar.

Quan el van portar a casa per primera vegada en una caixa de fusta, tots els veïns del carreró reien en sentir el petit ocell, amb el seu bec groc i brillant, pronunciar aquelles paraules amb tanta convicció i emoció:

—Malparit!

Semblava impossible que aconseguís fer una veu tan humana. L'ocell estava encantat amb les riallades que provocava el seu espectacle, i no parava de moure el cap d'un costat a l'altre i de saltar, fent voltes a la gàbia cada vegada que rebia l'aplaudiment que li corresponia. No

obstant, quan va haver passat la novetat, la gent va deixar d'escoltar-se les seves paraules. De fet, al cap d'un any, ningú que no fos un estrany que passava per casualitat pel carreró li feia cas.

Però aquell matí en Siri deuria sentir les paraules de l'ocell ben alt i clar, com si fos la primera vegada, perquè en aquell moment la Pi Nit va obrir els ulls i es va mirar el seu germà, i va semblar com si en veure'l passar-s'ho tan bé, deixés de patir. Després els va tornar a tancar. El crit de l'ocell reflectia perfectament els sentiments d'en Siri. Ell també volia renegar i maleir la seva sort, i no pas en broma.

La Pi Nit tenia tretze anys, tres més que ell, i com que la seva mare s'havia de llevar molt d'hora cada matí i arribava a casa molt després que els nens arribessin de l'escola, ella era com una segona mare per a en Siri. Acostumava a portar-lo a escola i quan arribaven a casa amb

autobús, s'ocupava de fer-li el sopar; comprava algun plat preparat a la parada de menjar de la cantonada del carreró i l'acompanyava amb una mica d'arròs que bullia en un cassó a l'estufa de la cuina. Després, solien mirar la televisió mentre feien els deures i esperaven que tornés la mare. Ho feien tot junts i fins i tot dormien al mateix matalàs, sota la mosquitera. Les seves vides estaven tan íntimament entrellaçades que eren com una de sola. No hi havia ningú al món que en Siri estimés més que la seva germana. Depenia d'ella per a tot. No tenia paraules per expressar com l'angoixava veure-la ara tan malalta. Senzillament, estava destrossat.

En menys d'una setmana a la Pi Nit se li havien aprimat les galtes i la seva pell, d'un marró clar, ara era plena de taques vermelles. Les hi mirava de prop mentre li passava per la cara una tovallola que acabava de mullar i escórrer en un bol de vidre. Sagnava per dins, per sota la pell. Va

mirar d'apartar-li amb cura els cabells de davant dels ulls. Mentre ho feia, ella es va girar de costat i va arrugar el front un moment, en un gest de dolor.

En Siri estava espantat i enfadat alhora. Mai no havia estat tan a prop físicament d'algú greument malalt, i va sentir la febre com un vent calent, malèvol i ferotge, que no podia esquivar. I el fet que fos la seva germana qui patia i que no pogués fer res per ajudar-la el desesperava encara més.

La Pi Nit estava xopa de suor i li tremolava tot el cos. En Siri va agafar la flassada de cotó que li tapava les cames i va sentir-ne la textura, suau i reconfortant, entre l'índex i el polze. Es va adonar que mai s'havia fixat en el tacte de la flassada abans d'aquell matí, ni en l'estampat de flors grogues i rosa porpra, que hi havia brodades i que ara saltaven a la vista. Va sostenir la

flassada un moment sense saber si tapar-la fins a les espatlles o destapar-la del tot.

De tant en tant la Pi Nit deixava anar un sospir. Eren diferents dels horribles laments que havien omplert l'habitació tota la nit. En Siri pregava perquè allò fos un senyal de millora. En els intervals d'aquests seus gemecs —que a ell li semblaven més animals que humans— aquella petita habitació s'omplia d'una quietud i un silenci que eren com un brunzit tan profund i vibrant que feia esgarriar, transformant tot l'espai i donant-li un aire fantasmagòric.

Durant un segon en Siri va mirar al seu voltant preguntant-se si aquella era la mateixa habitació de sempre o bé si havia estat transportat a un altre lloc. Va alçar la vista cap a la mosquiteira que penjava embolicada al damunt del matalàs i, llavors, es va girar cap a la petita calaixera de la cantonada on guardaven la roba i les qua-

tre coses que tenien, i es va adonar que l'últim calaix no estava ben tancat. En sobresortia la màniga blava d'una samarreta que penjava com un braç desnerit. Després va clavar els ulls al llinòleum brillant i desgastat que cobria el terra, les formes geomètriques i els dibuixos del qual es fonien els uns amb els altres.

A la paret del costat de la porta hi havia un dibuix que la Pi Nit havia fet a classe feia unes setmanes. Representava un lotus, flotant tot sol en un estany, amb una gemma vermella i lluent que brillava dins seu. Havia guanyat un premi pel dibuix i li havien deixat endur a casa. A en Siri li havia semblat una mica estrany la primera vegada que l'havia vist, però no volia quedar com un ruc preguntant-li a la seva germana quin significat tenia. Mentre el clavava a la paret només li havia dit:

—T'agrada?

Ell havia dit que sí i a ella li havia fet gràcia, perquè sabia que el seu germà preferia dibuixar soldats. Ara en Siri no podia deixar de mirar-lo, sobretot la joia que hi havia al cor de la flor. Semblava com si, poc a poc, el dibuix cobrés vida —els pètals es veien brillants i reals, i la llum de la gemma era radiant—, i va sentir com si l'abduís.

En aquell moment la seva germana es va bellugar una altra vegada i li va fer un senyal amb la mà. En Siri es va recuperar immediatament del seu estat de trànsit.

—Què passa Pi Nit? Què necessites? Et fa mal res? Tens set? Vols beure alguna cosa?

La Pi Nit li va respondre fent que sí lleugerament amb el cap. En Siri va abocar una mica d'aigua d'una ampolla de plàstic dins un tassó de llauna. Va dubtar de nou si havia d'ajudar-la

a asseure's perquè pogués beure, o bé si havia d'acostar-li el tassó a la boca de manera que pogués fer un glop sense moure's. Va decidir que seria més convenient que s'incorporés, així que va passar-li la mà per sota les espatlles. Mentre ho feia podia notar-li la humitat del cos a través de la brusa que duia i la magresa de l'esquena. També podia notar que la incomodava el seu contacte, així que va enretirar el braç, li va aguantar el coll amb la mà dreta i li va moure el cap molt suaument. La Pi Nit va fer un glopet i tot seguit el va apartar amb la mà i es va deixar caure sobre el coixí. Tan aviat com hi va ser, va començar a tremolar sense parar, com si algun esperit hagués posseït el seu cos, i es va sacsejar violentament d'un costat a l'altre. En Siri, sense saber què havia de fer, es va veure pres pel pànic. Es va alçar d'un bot i va córrer cap a la porta, va travessar la sala d'estar, va obrir la porta de la barraca i va mirar a un costat i altre del carreró. Volia cridar per demanar ajuda, però

sabia que no tenia cap sentit perquè no hi havia ningú. Va tornar a tancar la porta i va anar cap a l'habitació, on la Pi Nit estava estirada, ara del través, al damunt del matalàs. S'havia tret de sobre la flassada de cotó. El seu cos ja no es movia; només el pit pujava i baixava amb cada respiració. En Siri va preparar una altra tovallola humida, es va asseure al seu costat, i es va inclinar per eixugar-li el front. No estava segur de res del que feia i el cor li bategava tan fort que quasi el podia sentir dins el pit. Però ja no sentia pànic, sinó una mena de pressentiment. Just quan anava a preguntar-li com es trobava, ella va alçar la mà tocant-li lleugerament el canell amb el dits i va fer que no amb el cap, a poc a poc. En Siri va pensar que, amb aquell gest, volia dir-li que ja no necessitava la seva ajuda. Mentre el deixava anar i abaixava la mà dèbilment, va obrir els ulls i el va mirar fixament. No era una mirada d'angoixa, com ell s'esperava, sinó serena i afable. Era una expressió que

no havia vist mai, ni en la seva germana ni en ningú més, i que el feia sentir reconfortat per una pau interior, com si ella el bressolés amb el seu amor. Llavors, la Pi Nit va mirar cap a l'esquerra, per sobre la seva espatlla, cap al fons de l'habitació, més enllà. Semblava que tot el seu rostre es transformava. Tenia les faccions relaxades i tranquil·les, i va començar-se-li a dibuixar un somriure generós al voltant de la boca. En Siri es va girar per veure què mirava, què era el que li provocava aquell estat de serenor. Per un breu instant va notar alguna cosa. Anys més tard, provant d'explicar-lo, diria que havia estat com captar fugaçment una ombra, tret que l'ombra era llum. Quan va es va tornar a girar, la Pi Nit tenia els ulls tancats i el rostre inexpressiu. Instintivament, va saber que la seva germana havia deixat de patir. Va mirar el rellotge. Encara marcava les 10.54.